

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/227/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6316205022
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6316205022.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov JUDr. Danice Kočičkovej a Mgr. Kataríny Katkovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31575951, so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanej: T. V., nar. X.X.XXXX, trvale bytom O. XXX/XXX, XXX XX X. X., o zaplatenie 1.188,67 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 4Csp/17/2016-168 zo dňa 17. 03. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 4Csp/17/2016-168 zo dňa 17. 03. 2017 vo výroku, ktorým súd prvej inštancie vo prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) **p o t v r d z u j e.**

II. V časti výroku I., ktorou okresný súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi priznanú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 50,- €, pričom prvá splátka bude splatná k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, v ktorom nadobudne právoplatnosť tento rozsudok a ďalšie splátky budú splatné vždy k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca. V prípade, ak žalovaná nezaplatí, čo i len jednu splátku riadne a včas, stáva sa splatným celý dlh, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania (III. výrok) rozhodnutie súdu prvej inštancie **z r u š u j e a v r a c i a** mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.188,67 € v pravidelných mesačných splátkach po 50,- €, pričom prvá splátka bude splatná k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, v ktorom nadobudne právoplatnosť tento rozsudok a ďalšie splátky budú splatné vždy k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca. V prípade, ak žalovaná nezaplatí, čo i len jednu splátku riadne a včas, stáva sa splatným celý dlh (výrok I.).

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.).

Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 1.188,67 € spolu s úrokom vo výške 28 % ročne od 21.5.2015 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania. Žalobu zdôvodnil tým, že strany sporu uzatvorili dňa 26.9.2011 v súlade s § 269 ods. 2, § 708 a nasl. a § 716 a nasl. Obchodného zákonníka a Všeobecnými obchodnými podmienkami banky (ďalej len „VOP“) zmluvu č. 2065087003 (ďalej len „zmluva“). Na základe zmluvy žalobca pre žalovanú zriadil a viedol bežný účet č. Q Vzhľadom na porušenie zmluvy zo strany žalovanej tým, že sa táto na predmetnom účte dostala do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a tento nevyrovnala, žalobca zatvoril príslušný účet žalovanej.

3. Žalovaná uviedla, že boli porušené jej práva ako spotrebiteľa, keďže aj debet je istou formou úveru. Žalobca zrušil jej účet bez možnosti vyrovnat' si ho v splátkach. Žiadala, aby súd preskúmal, či nedošlo k porušeniu zmluvných podmienok a k neoprávnenému konaniu žalobcu, či neboli porušené jej práva ako spotrebiteľa a či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, či je postup žalobcu v súlade so zákonom o úveroch.

4. Okresný súd vykonal dokazovanie, zistil skutkový stav, nárok posudzoval podľa § 261 ods. 6 písm. d), § 269 ods. 2, § 708 ods. 1, 2, § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že právna úprava v Občianskom zákonníku s účinnosťou v zmysle novely ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa stanovila jednoznačne, že „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva“. Pre zmluvné vzťahy uzatvárané spotrebiteľom, t.j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, treba použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Rovnako to platí aj pre tzv. „absolútne obchody“ upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku upravená nie je, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné vzťahuje Občiansky zákonník. Uvedené platí i pre daný prípad. Nič na tom nemení, že daný právny vzťah vznikol, ako aj nároky z daného právneho vzťahu pred 13. júnom 2014 (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.15Co/486/2014 zo dňa 24.06.2015).

5. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.188,67 €, čo predstavuje ku dňu zatvorenia účtu žalovanej, t.j. k 20.5.2015 vyrovnanie nevyrovnanej výšky debetného zostatku žalovanej. Zmluvný vzťah medzi stranami sporu okresný súd vyhodnotil ako spotrebiteľský záväzok, kde žalovaná mala postavenie spotrebiteľa a žalobca postavenie dodávateľa vzhľadom na predmet jeho činnosti. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 26.9.2011 uzatvorená zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej bol zriadený žalovanej osobný účet. Následne na žiadosť majiteľa účtu, t.j. žalovanej bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o povolenom prečerpaní na osobnom účte dňa 27.9.2013, kedy bol žalovanej schválený limit povoleného prečerpania vo výške 290,- €. Neskôr na základe žiadosti žalovanej zo dňa 8.11.2013 došlo k zvýšeniu povoleného prečerpania, a to s účinnosťou od 8.11.2013 vo výške 1.200,- €. Následne došlo s účinnosťou od 1.1.2015 k zníženiu limitu povoleného prečerpania na sumu 400,- € a keďže žalovaná opakovane prekračovala povolený limit, čím porušovala zmluvu tým, že sa dostala do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania, došlo zo strany žalobcu s účinnosťou od 7.5.2015 k zníženiu limitu povoleného prečerpania na sumu 0,- €, čo sa v zmysle všeobecných obchodných podmienok považuje za žiadosť o splatenie povoleného prečerpania, a následne došlo zo strany žalobcu k zatvoreniu účtu žalovanej. Z prehľadu pohybov na účte vyplynulo, že žalovaná ku dňu zatvorenia účtu neuhradila debetný zostatok vo výške 1.188,67 €. Ide tu o vyrovnanie účtovného zostatku zo strany žalobcu s tým, že táto čiastka pozostávala najmä z vlastných výberov žalovanej, ako aj úrokov, poplatkov za vedenie účtu, poplatkov za výber v inej banke, poplatkov za vedenie exekúcie, poplatku za kartu Maestro a poplatkov za upomienky. Nakoľko žalobca listinami, ktoré predložil do súdneho spisu, preukázal existenciu zmluvného vzťahu medzi ním a žalovanou, od ktorého odvodil svoj nárok na zaplatenie debetného zostatku a nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalovaná žalovanú sumu žalobcovi zaplatila, okresný súd žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 1.188,67 € z titulu vrátenia nezaplatenej istiny (debetného zostatku) vyhovel a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi túto sumu. Keďže žalovaná poukazovala na svoje zlé majetkové pomery a požiadala o možnosť splatiť dlžnú sumu v splátkach, súd jej umožnil splácať dlžnú sumu vo forme splátok a určil nielen výšku splátok, splatnosť jednotlivých splátok, ale aj následky v prípade omeškania sa, čo i len s jednou splátkou. Pokiaľ žalobca ďalej žiadal priznať aj úrok vo výške 28 % ročne z nezaplatennej istiny, t.j. zo sumy 1.188,67 € od 21.5.2015 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po zrušení účtu žalovanej, okresný súd tento nárok nepriznal. Po zosplatnení istiny žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne z nezaplatennej istiny. Pokiaľ žalobca žiadal priznať úrok aj po zosplatnení, tento nárok vyhodnotil okresný súd za neopodstatnený a zamietol ho. V zmysle všeobecných obchodných podmienok žalobcu povolené prečerpanie na účte je forma úveru, po zosplatnení úveru, žalobca už nemá nárok na úrok z úveru, keď podľa súdnej praxe, dohodnutý úrok (zmluvný úrok) z poskytnutých prostriedkov patrí len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Pokiaľ žalobca pristúpil k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje po zosplatnení úveru režim platenia úrokov z omeškania a nie už úroku z úveru, pričom úroky z omeškania

si žalobca v danom prípade neuplatnil, a keďže súd je viazaný žalobným návrhom, nemohol prisúdiť viac, než čoho sa žalobca domáhal. Preto pokiaľ žalobca žalobou uplatnil po zosplatnení úveru úrok vo výške 28 % ročne zo sumy 1.188,67 € od 21.5.2015 do zaplatenia, v tejto časti nepodal žalobu dôvodne, a preto súd žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď neúspech žalobcu sa týkal iba riadneho úroku, čo okresný súd vyhodnotil ako neúspech v pomernej nepatrnej časti.

7. Proti rozsudku v lehote v súlade s § 362 ods. 1 CSP v časti, v ktorej súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v časti, v ktorej súd povolil uhradiť žalovanej priznanú sumu v pravidelných mesačných splátkach po 50 € podal odvolanie žalobca, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Podľa odvolateľa, nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia finančných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatnení. Citoval právnu úpravu v ustanoveniach § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a komentár k týmto ustanoveniam z IURA EDITION. Podľa odvolateľa z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov, čo potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Z ustanovenia § 497 ObZ vyplýva, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky a to až do okamihu ich reálneho vrátenia. V súlade s § 506 ObZ, ktorý upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka nedochádza k zániku záväzku ex tunc, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokom, ide o právny inštitút na ochranu veriteľa. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Odvolateľ v odvolaní uviedol, že z opatrnosti uvádza ďalšie argumenty v prospech ním uvedeného právneho názoru, a to k súdnym rozhodnutiam, ktoré bývajú používané súdmi v prípade zamietnutia zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Uviedol, že rozhodnutie NS SR 4 Obo 143/98 sa netýka samotného uplatnenia nároku na dohodnutý úrok po zosplatnení, nejde o rozhodnutie vo veci samej. Poukazoval v čom konkrétne nesúhlasí s rozhodnutím KS Prešov 6Co/190/2014 a že nejde o rozhodnutie záväzné. Odvolateľ ďalej poukázal na nesprávnosť rozhodnutia v časti, v ktorej súd povolil žalovanej splácať dlh v splátkach po 50 € mesačne, a to pre chýbajúce odôvodnenie, a tým nesprekúmateľnosť rozhodnutia v tejto časti. Nie je zrejmé, akým spôsobom tvrdenia žalovaného o jeho momentálnej situácii súd skúmal, resp., či žalovaný tieto tvrdenia preukázal, nakoľko okresný súd neuviedol, akými dôkazmi vykonal dokazovanie, ani neuviedol, na aké dôkazy prihliadol. Pre takéto rozhodnutie sa vyžaduje zistenie takých skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodiť presvedčivý záver súdu o tom, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci, na nárok a osobné pomery strán je vhodné určiť na splnenie lehotu dlhšiu než tri dni. Súd musí prihliadať nielen na pomery žalovaného, ale aj na záujmy žalobcu. Vyhovenie žiadosti žalovaného zaplatiť priznanú pohľadávku žalobcu by bolo zjavne nespravodlivé, splácanie istiny by trvalo viac než 8 rokov, žalobca má právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote. Odvolateľ navrhol rozhodnutie zmeniť tak, že súd žalobe vyhovie v plnom rozsahu a zaviazá žalovaného uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a prizná mu náhradu trov konania.

9. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že nie je pravda, že nebola ochotná splácať nepovolené prečerpanie v splátkach. Bola permanentne v debete a banka zmenila podmienky a neinformovala ju. Je bez práce a jej situácia jej nedovolí zaplatiť dlh na raz. Banka neskúmala jej bonitu.

10. Odvolateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že žalovaná nepopiera svoj záväzok, limit povoleného prečerpania bol poskytnutý na základe kreditných obrátov na účte.

11. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu odvolateľa zotrvala na svojom tvrdení, že banka neskúmala jej bonitu v čase poskytnutého povolenia prečerpania, čím spôsobila danú situáciu.

12. Odvolateľ v následnom vyjadrení uviedol, že skúmal bonitu dopytom do príslušných registrov.

13. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v časti zamietnutia žaloby v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne a v časti výroku I., ktorou súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi priznanú sumu v pravidelných mesačných splátkach po

50,- € a v závislom výroku o náhrade trov konania (III. výrok) rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v súlade s § 389 ods. 1 pís. b) CSP a v súlade s § 391 ods. 1 CSP vrátil mu vec v zrušenej časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

16. Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Odvolanie žalobcu do výroku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

18. Odvolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré videl v tom, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia finančných prostriedkov až do ich vrátenia, teda aj po predčasnom zosplatnení, v odvolaní citoval právnu úpravu v ustanoveniach § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a komentár k týmto ustanoveniam z IURA EDITION. Podľa odvolateľa z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov, čo potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., z ustanovenia § 497 ObZ vyplýva, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky a to až do okamihu ich reálneho vrátenia. Zároveň odvolateľ poukázal na § 506 ObZ, keď naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokom, ide o právny inštitút na ochranu veriteľa. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, podľa odvolateľa nemá oporu v právnych predpisoch.

19. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

20. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s právnym posúdením veci v napadnutej časti, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej.

21. Predmetom konania v časti, ktorou súd žalobu zamietol je žalobcom uplatnený nárok na úrok po zosplatnení povoleného prečerpania. Vo veci nie je sporné, že sa jedná o spotrebiteľský zmluvný vzťah.

22. Odvolateľ v odvolaní odvodzuje svoj nárok z ustanovenia 502 ods. 1, § 503 ods. 3 ObZ.. K uvedenému treba uviesť, že z hypotézy normy nevyplýva do kedy je dlžník povinný platiť úroky v prípade zosplatnenia úveru. Z § 503 ods. 3 ObZ a § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. možno vyvodit', len to, že upravuje úplne odlišný vzťah a síce situáciu, keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, teda právna norma neupravuje situáciu po zosplatnení úveru veriteľom. Ani ustanovenie § 503 ods. 1 ObZ nerieši otázku za aké obdobie sa platia úroky.

23. Dohodnuté úroky sú cenou za oprávnenie užívať veriteľov kapitál počas dohodnutej doby. Keďže ale po zosplatnení úveru dlžník už toto oprávnenie nemá, nemôže byť povinný zaň platiť. Odvolací súd udáva, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav, že požičaná suma istiny sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav (poskytnutia lehoty na postupné splácanie) patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho

strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymożenia jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. V danom protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z.

24. K tvrdeniu odvolateľa v odvolaní, že dlžník získa výhodnejšie postavenie, odvolací súd udáva, že veriteľ pristúpil k zosplatneniu úveru, t. j. vybral si jednu z možností, ktoré mu umožňuje zákon, mohol však využiť iné zákonné prostriedky, napr. ponechať vzťah bez zmeny, odstúpiť od zmluvy ... Na doplnenie odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní pozície dlžníka, ktorý by podľa niektorých názorov porušením povinnosti získal výhodnejšie postavenie oproti dlžníkom, ktorí svoje záväzky plnia riadne, nakoľko sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie (úroky) je potrebné brať do úvahy aj následok tohto porušenia, ktorým je skoršia ako pôvodne dohodnutá splatnosť celej pohľadávky. Dlžník v tomto prípade síce nemá povinnosť platiť (zmluvné) úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne zjednané. Z pozície veriteľa to znamená, že síce stráca nárok na úroky, ale na druhej strane veriteľ má nárok na zaplatenie celého dlhu naraz bez čakania na jeho úhradu, ako je to v prípade postupného splácania. Otázka rýchleho vymożenia dlhu je spojená s predzmluvnou aktivitou (zistovanie platby schopnosti klienta) a zabezpečením úveru. Dôležité je poukázať aj na judikatúru, konkrétne rozhodnutie NS SR publikované ako R 59/98, v zmysle ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do dňa predčasnej splatnosti, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania, uvedený názor bol podrobený aj prieskumu ústavnosti, kde uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 09. 2012 č. k. IV. ÚS 476/2012-14 je založené na výklade záveru, že je ústavne akceptovateľné, že po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku ako vecne správny potvrdil.

26. V súlade s § 389 ods. 1 písm. b) CSP, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom rozhodnutie zruší.

27. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v časti I. výroku, ktorou súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť platiť priznanú sumu v splátkach po 50 Eur mesačne. Odvolací súd odvolací dôvod považoval za taký, ktorý v súlade s § 389 ods. 1 písm. b) CSP je dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia, v tom zmysle, že nie je možné preskúmať na základe akej úvahy súd prvej inštancie zistil skutkový stav rozhodný pre posúdenie veci spôsobuje porušenie procesných práv účastníka v takej miere, že došlo k porušeniu práva účastníka na spravodlivý proces.

28. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia o plnení v splátkach uviedol: „Keďže žalovaná poukazovala na svoje zlé majetkové pomery a požiadala o možnosť splatiť dlžnú sumu v splátkach, súd jej umožnil splácať dlžnú sumu vo forme splátok a určil nielen výšku splátok, splatnosť jednotlivých splátok, ale aj následky v prípade omeškania sa čo i len s jednou splátkou“. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, pre nedostatok dôvodov nie je možné preskúmať úvahy súdu prvej inštancie, na základe ktorých zistil skutkový stav a právne vec posúdil.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť, ako rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, ktorou rozhodol o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi priznanú sumu v splátkach zrušiť v súlade s § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v súlade s § 391 ods. 1 CSP a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd zrušil rozhodnutie aj v závislom výrokoch o trovách konania v súlade s § 396 ods. 3 CSP.

30. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodne, rozhodnutie odôvodnené v súlade s § 220 ods. 2, 3 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé na základe akého skutkového stavu a právneho posúdenia súd rozhodol o povinnosti žalovanej plniť v súdom určenej lehote. Súd prihliadne aj na výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovanej, správanie žalovanej smerujúce k úhrade dlhu, osobné pomery strán, prihliadne na primeranosť dĺžky doby splácania, tak aby lehota bola primeraná okolnostiam daného prípadu a neodporovala požiadavke spravodlivého riešenia veci.

31. V súlade s § 396 ods. 3, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov konania súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

33. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).